

Final Łódzkich Spotkań Teatralnych 2014

W dniach 5,6,7 grudnia w Łódzkim Domu Kultury odbędzie się Final Łódzkich Spotkań Teatralnych! W piątek o godz. 18.00 zobaczymy spektakl *Rowerek* Teatru PST, w sobotę o godz. 16.00 na scenie ŁDK pojawi się Teatr California ze spektaklem *Piaskownica*, a o godz. 18.00 w Sali Kolumnowej Teatr Usta Republika zabierze nas na prawdziwą *Ucztę*. Łódzkie Spotkania Teatralne zakończy niedzielny spektakl *Histoire d'-R-* w wykonaniu Ritsuko Takahashi - japońskiej tancerki Butō.

6 GRUDNIA

GODZ. 16.00 sala 323, Teatr California „PIASKOWNICA” („Najlepsze przedstawienie teatru niezawodowego w województwie łódzkim w 2014 r.” I nagroda na ŁÓPTA 2014). Po spektaklu odbędzie się spotkanie z Artystami.

TEATR CALIFORNIA - Nielatwy jest żywot teatru amatorskiego. Wszystko zaczęło się w Śródmiejskim Forum Kultury, gdzie niegrzeczni "Dziewięćsiłowcy" zapragnęli stanąć na własnych nogach. Powstała Grupa Teatralna Sfumato. Jak się okazało nielatwo jest zrobić spektakl w 9 osób bez reżysera. Wtedy każdy chce nim być, a jak nim wszyscy są - to nie jest nikt. Tak przynajmniej wydawało się większości. Efekt spektaklu „Kalifornia” nie był powalający, ale dla nas pocieszny. W końcu gramy po to aby próbować, tak? Nie wszyscy podzielali nasze zdanie więc musieliśmy porzucić nazwę "Sfumato" i z czasem także ŚFK. Poszukiwania zakończyły się w ŁDK-u, gdzie zrozumiał nas Marcin Wartalski i Joanna Pyziak. Próby stały się warsztatami. Zwolniliśmy tempo - nie gonimy premiery, zamiast tego uczymy się pracować. Tym nieśmiały, uczymy krzyczeć. Tych krzyczących, uczymy szeptać. Premiera premierą, ale jeśli będziemy żałowali prób, nie ma sensu tego robić. A materiał dobieramy tak żeby nam było ciekawie. (MATERIAŁY TEATRU)

„PIASKOWNICA”

Niezwykle interesująca scenografia do złudzenia przypominająca misterną pajęczynę pozwoliła młodym artystom stworzyć opowieść o dwójce bohaterów - Miłce i Protazku, uwikłanych w sieć stereotypów, kalk kulturowych i schematów społecznych. California przedstawiła autorską wypowiedź sceniczną o kobiecie i mężczyźnie, o dorastaniu i o niemożności porozumienia się. Bohaterowie stają się niewolnikami własnych oczekiwań i wyobrażeń, które nie pozwalają im nawiązać prawdziwej i głębokiej więzi emocjonalnej. Żyją we wspólnej „piaskownicy”, jednak jakby obok siebie, tylko czasami, na krótko się spotykając. Na początku spektaklu postacie są stereotypową dziewczyną (kobietą) i stereotypowym chłopcem (mężczyzną), którzy zostali osadzeni w popkulturowej rzeczywistości. Jednak w trakcie spektaklu bohaterowie dojrzewają emocjonalnie. Postacie Miłki i Protazka stają się pełniejsze, jakby bardziej ludzkie. Powoli zaczyna wyłaniać się prawdziwy dramat tej opowieści. To historia dwojga ludzi, którzy nie potrafią znaleźć wspólnego języka, choć każde z nich bardzo się stara. Ta bezsilność i nieumiejętność wyjścia poza społeczny schemat, skazuje ich na samotność i izolację... Mądre i zbudowane prostymi środkami scenicznymi przedstawienie.

GODZ. 18.00 sala kolumnowa, Usta Usta Republika „UCZTA” (Poznań), spektakl otrzymał nagrodę publiczności na Festiwalu Teatralnym KLAMRA w Toruniu. Po spektaklu odbędzie się spotkanie z Artystami i dyskusja „Kontynuatorzy i aroganci”, którą poprowadzi dr Piotr Olkusz.

USTA USTA REPUBLIKA - Teatr Usta Usta powstał w 2000 roku rozpoczynając swoją działalność od spektaklu „A.”. Do chwili obecnej powstały następujące przedstawienia:

Cadillac, Ambroży, Driver, Alicja 0700, Ambasada, 777, Radioaktywni, Egzamin, Aleksandria, Glosolalia, Luminaria, Ukryte, Cykl, Uczta. Prawie każdy z projektów to eksperyment związany z sytuacją oraz przestrzenią działania teatralnego. „Wrażliwość miejsca” to jeden ze znaków rozpoznawczych, a zarazem największych atutów poznańskiej grupy. Brak stałej siedziby stał się bowiem impulsem do osvajania na potrzeby teatru niecodziennych przestrzeni miejskich. Zawilgocone piwnice Centrum Sztuki Współczesnej „Inner spaces”, zakurzony strych Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, monumentalna bryła zamku cesarskiego w Poznaniu, podziemny parking, nocny labirynt miejskich ulic, czy wspomniana już przestrzeń wirtualna to miejsca premierowych prezentacji Republiki Usta Usta. Ich specyfika posłużyła za klucz do konstrukcji przedstawień. Odejście od klasycznie rozumianego pomieszczenia teatralnego spowodowało wielopoziomową grę z przestrzenią, w której poszczególne jej fragmenty zaczęły funkcjonować nie tylko jako elementy scenografii, ale także jako osoby dramatu. Projekty firmowane przez poznański Teatr Usta Usta Republika wymagają od widza aktywności. Zdaniem Joanny Derkaczew tutaj: „Zanika podział na tego, co tworzy, narzuca i tego, co potulnie przyjmuje jego wizję”. Wiński gra nie dla widzów, ale z widzami, pozostawiając w dramatycznej partyturze miejsce na ich autonomiczne reakcje i wybory. Rozwój scenicznych wydarzeń to wypadkowa działań aktorskich oraz decyzji podejmowanych na bieżąco przez publiczność. W opinii krytyków Usta Usta od sześciu lat specjalizują się w akcjach-spektaklach, angażujących ciało, pamięć i wyobraźnię widza. Nie ma wygodnych foteli, z których zerka się na wysiłki aktorów. To widz staje się wykonawcą, siedząc we wnętrzu ciasnego samochodu, budując spektakl poprzez wciskanie kolejnych przycisków telefonu komórkowego, odpowiadając na intymne pytania zawarte w ankietach ambasady, czy też obstawiając wygraną w tajemniczej jaskini hazardu - w „777”. Rozmach inscenizacyjny paradoksalnie nie burzy intymnego i osobistego charakteru tych doświadczeń.(MATERIAŁY TEATRU)

„UCZTA”

Na „Uczcie” zaprosi widzów poznańska grupa Usta Usta Republika. Publiczność trafi do niezwyklej restauracji. Przy ogromnym stole siedzi dwóch kucharzy. Są porozbierani do pasa, a na ich ciałach, czarnym markerem, zaznaczono boczek, pierś, i karkówkę. Oprawiają mięso i sami są mięsem...W „Uczcie” jedzący nie mogą zaspokoić uczucia głodu sami stają się pokarmem. I nie tylko o głód w znaczeniu dosłownym tu chodzi, bowiem twórcy ośmieszają ciągle rosnącą potrzebę „więcej i więcej”, pragnienie niekończącej się konsumpcji, metaforyczne pożeranie jednych ludzi przez drugich. W procesie, jednostka, poddawana ciągłej ocenie staje się albo sztuką mięsa, albo składem części zamiennych. Spektakl, choć pełen dowcipnych i zabawnych dialogów, prowadzi widza przez groteskowy świat niezaspokojonej potrzeby posiadania - przez rzeczywistość, gdzie prawem silniejszego, bogatszego, mającego władzę pochłania się słabszych. To słodko-gorzka opowieść o dzisiejszym świecie, opowieść, która zmusza do refleksji nad ludzką chciwością, potrzebą władzy, dominacji i chęci posiadania. Stwierdzenie, iż „apetyt rośnie w miarę jedzenia” jest kluczowe w tym spektaklu a jego twórcy opowiadają o głodzie, który jest siłą napędową dzisiejszego świata. O głodzie uczuć i emocji, o głodzie bycia lepszym, piękniejszym i bogatszym. To rzeczywistość

napędzana niezaspokojonym apetytem ciała i umysłu. W „Uczcie” Teatru Usta Usta Republiki trudno doszukać się skojarzeń z filozoficzną platońską uczta, to raczej prowadzące ku śmierci „Wielkie żarcie” Felliniego...

7.GRUDNIA

GODZ. 18.00, sala kolumnowa, RITSUKO TAKAHASHI „Histoired'-R-” (Japonia) gość specjalny. Spektakl butō. Po spektaklu odbędzie się spotkanie z Artystką i dyskusja „Kontynuatorzy i aroganci”, którą poprowadzi dr Piotr Olkusz.

Ritsuko Tkahashi - tancerka Butoh, aktorka, uczennica Daisuke Yosimono, mistrza tańca Butoh.

Występuje w filmach, teatrze, współpracuje z fotografami i muzykami. Przez pięć lat grała w sztukach Shūji Terayamy. Autorka cyklu Historia panny R, w skład którego wchodzi spektakle Nostalgia (2008) oraz Po drugiej stronie rzeki (2009). W 2010 roku uczestniczyła w przeglądzie tańca butō „Kobiety butō”, zorganizowanym przez Instytut Grotowskiego.

CZYM JEST *Butō*?

Butō - japońska forma tańca nowoczesnego powstała w latach pięćdziesiątych, kiedy po drugiej wojnie światowej artyści japońscy odwrócili się od tradycyjnych form, jak i wpływów masowej kultury Zachodu i zwrócili się ku inspiracjom rodzimą mitologią agrarną, idei teatru okrucieństwa Antoina Artauda i niemieckiemu ekspresjonizmowi. W świecie sztuki ich bunt manifestował się m.in. w pracach takich artystów jak Yukio Mishima (pisarz), Szuji Terayama, czy tancerz i choreograf Tatsumi Hijikata. Artyści ci chcieli wydobyć na światło dzienne oficjalnie ignorowane, ciemne aspekty życia społeczeństwa japońskiego - deformację i szaleństwo. Butō wyrwa się spod wpływu restrykcyjnej tradycji społecznej, dając bezprecedensową wolność artystycznej ekspresji. Jest prawdopodobnie najśmielszą dotychczas próbą przełożenia tajemniczego, często tłumionego życia nieświadomości na międzyludzkie, publiczne medium teatru. Jak surrealizm, wczesne butō wykorzystywało skrzywienie natury, jak dada - przypadek jako zasadę kompozycji. Najbardziej znani twórcy butō to obok Kauzo Ohno i Tatsumi Hijikaty: Min Tanaka, Akaji Maro, Yoko Ashikawa oraz Daisuke Yohimoto.

Tkhashi o spektaklu mówi:

Jestem twoim

*odległym wspomnieniem
niewinnością okrucieństwem*

*z cechami prostytutki,
sacrum i profanum,*

*martwą ciszą,
nostalgią tęsknotą*

placzem...

